

Szász Jenő

a Nemzetstratégiai Kutatóintézet elnökének

köszöntő beszéde

Tisztelt fővédnök úr, tisztelt nagykövet asszony, tisztelt művész úr, kedves művészetszerető vendégeink!

Mindenekelőtt kérem, engedjék meg, hogy megkülönböztetett tisztelettel köszöntsem a nemzetegyesítés ügyében régi harcostársamat és – remélem, nem veszi zokon! - barátomat, Potápi Árpád János nemzetpolitikáért felelős államtitkár urat, akinek külön köszönöm, hogy elvállalta a Kárpát-haza Galéria hatodik kiállításának fővédnökségét.

Tudniuk kell, hogy Potápi Árpád Jánost még a Nemzeti Összetartozás Bizottságának elnökeként kértem fel fővédnöki tisztségének ellátására, de ma már nemzetpolitikáért felelős államtitkárként köszönhetem őt. Régóta tartó ismeretségünk mondatja velem, hogy - jóllehet még meg sem száradt kinevezésén a tinta - de személye máris kézzelfogható garanciát jelent arra, hogy a nemzetpolitika és a nemzetstratégia – úgy gondolom, mindkettőnk számára nyilvánvaló módon – kéz a kézben fognak járni az elkövetkező időkben.

Külön tisztelettel köszöntöm Őexcellenciája Xenija Skrilec nagykövet asszonyt, Szlovénia budapesti nagykövetét, akinek részvétele mai eseményünkön beszédesen példázza, hogy – muravidéki közösségünk vonatkozásában - a Szlovén Köztársaság kezeli a legméltányosabban a külhoni magyarság helyzetét.

Természetesen külön köszöntöm Király Ferenc Munkácsy-díjas szobrászművész urat: Isten hozta, művész úr; mint ahogy nagy szeretettel köszöntöm Horváth Ferenc urat, a Muravidéki Magyar Önkormányzati Nemzeti Közösség elnökét, valamint a lendvai Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet keretében működő Bánffy Központ képviselőit!

Ugyanakkor köszöntöm Tóth Norbert urat, a Forrás Művészeti Intézet igazgatóját is, aki székházunk átépítési munkálatai okán már nem csak kurátora, hanem befogadója is a Kárpát-haza Galéria hatodik kiállításának - és terveink szerint az elkövetkező kettőnek is -, amennyiben ma sikerül jelentősebb károk nélkül lebonyolítani a rendezvényt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A múlt héten a Nemzeti Közszerológiai Egyetem gyönyörűen felújított Ludovika Campusának dísztermében került sor a Külhoni Magyar Ifjúságkutatás 2014 nyitókonferenciájára,

amelynek gesztora, kezdeményezője és összehangolója – a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma, illetve a Magyar Országgyűlés megbízásából – a Nemzetstratégiai Kutatóintézet.

A Kárpát-medencét átfogó ifjúságkutatást szolgáló rendezvényen kiemelt meghívott volt - többek között – Andrásfalvy Bertalan professzor úr, az Antal-kormány volt kulturális minisztere is.

A mai magyar fiatalság helyzetét feltérképező, a múltba visszatekintő, tartalmas és szívhez szóló, helyenként megkönnyeztető, helyenként megnevettető, de minden ízében fantasztikus előadásában professzor úr a mai magyar fiatalság helyzetéről beszélt.

A mindent elutasító, a majd lesz generációról, amelyik a családalapítást és a gyermekvállalást nem feltétlenül gazdasági okok, nem fizikai szükségletek hiánya miatt nem tartja elsőrendű feladatának, hanem mert hiányzik életéből a lelki szükséglet legfontosabbikja: a szeretet. Arról a generációról beszélt, amelyik nem tapasztalta meg a család, a közösség és Isten szeretetközösségeinek jótékony, megtartó erejét, és amelyik nem ismeri a művészetben megfogalmazott egészség-recepteket sem.

Hiszen még kutatás sem kell feltétlenül ahhoz, hogy szembesüljünk: a Kárpát-medencei magyarság egyik legnagyobb rákfénje a gyermekvállalás hiánya és ennek egyenes ági következménye, a népességfogyás!

Professzor úr nagy tanítása, hogy a nemzet jövőjét biztosító gyermekvállalás kérdése elsősorban nem fizikai szükségletek kielégítése, azaz nem gazdasági kérdés, hanem egész egyszerűen a szeretetet ügye.

Andrásfalvy Bertalan professzor előadása és Király Ferenc művészete közt keresve sem találhatnánk kifejezőbb kapcsolódási pontokat.

Király Ferenc gyermekkorát ugyanis a 30-as és 40-es évek paraszti társadalma határozta meg. A Lendva melletti kistelepülésen, Alsólakosban, egy mítoszokkal teli légkörben, a paraszti életmód egyik utolsó generációjától láthatta, gyermektársaival megtapasztalhatta egy letűnőben lévő világ utolsó maradványait, egy közösség széthullásának és egy új világ, merőben más alapokon formálódó összeállásának a tanújaként.

Király Ferenc az anyag és a stílus tekintetében is annak a szobrászati hagyománynak a közvetlen továbbfolytatója és kiteljesítője, melyhez a 820 éves kisváros nagy szülötte, Zala György mutatta a példát.

„A történelmi kényszerek következtében a furcsa 'határhelyzetbe' szorított alkotó a környezete és körülményei különleges inspirációiból, a nemzetközi művészeti törekvések tanulságaiból és eredendő szobrászi tehetségéből egy olyan egyéni jellegzetességekkel és helyi

színekkel átszőtt szobrászatot teremtett, amelyre a legpontosabb jelölő terminust keresve a *közép-európai eleven művészet* meghatározást alkalmazhatjuk” – fogalmazta meg munkásságáról egy kiváló művészettörténész.

Számomra, többé-kevésbé laikus ember számára, Király Ferenc művészetének témája, központi gondolata – és ez összecseng, mondhatnám, egy húron pendül Andrásfalvy professzor és a Nemzetstratégiai Kutatóintézet értelmezésével - maga a termékenység: a létrejövés, az alakulás, a formává válás, a férfi-nő kapcsolat, az egymásra utaltság, és végül a születés isteni csodája.

A Kárpát-medencei magyar gyermek születésének isteni csodája!

Tisztelt Művész úr!

A Hertelendyfalvi - államtitkár úrhoz hasonlóan bukovinai székely származású - néhai Borsos Tamás tanító bácsi mondta: „Szebb a világ velünk, mint nélkülünk.” Hasonlóképpen a lendvai kultúrpalota előtt álló Zala György szobrára, Önnel kapcsolatban mi is elmondhatjuk: ha nem lenne, bizonyára nagyon hiányozna!

Nem csak a lendvaiak, hanem mindannyiunk, az egész Kárpát-medencei magyarság számára!

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Szász Jenő
a Nemzetstratégiai Kutatóintézet elnöke

*Elhangzott 2014. június 24-én, Király Ferenc Munkácsy Mibály-díjas
muravidéki szobrászművész Titkos csodálat című kiállításának
megnyitó rendezvényén, a budapesti Forrás Galériában.*